

men jeg finder det — jeg maa gjentage det — i alt Fald beshnderligt at opfordre dem, der ere mod en Statsdrift, til dog at probere den for tre Aar.

Jessen: Maatte jeg blot gjøre den Bemærkning, at, naar den ærede Landstingsmand, som nu havde Ordet, saa stærkt betone, at der gives saa særdeles Meget ud af Staten til de jydsk-sjyenske Jernbaner, da maa han ogsaa vel erindre, at Statsindtægterne af Sjælland netop paa Grund af Jernbanerne ere stegne og visnok stadigt ville stige; i disse forrige Indtægter faae vi jo Alle, hvadenten vi ere Sjællændere eller Syder, Deel. Jeg troer endnu ligeoverfor den ærede Landstingsmand at burde udtale, at det vissest ikke er Sydernes Tanke at komme til at kjøre frit paa Jernbanen; vi vente ingenlunde nogen stor Nedsettelse i Taxterne, og jeg troer ikke, at der i saa Henseende gives særlige Forventninger; jeg troer, at vi trygt kunne overlade til Regjeringen ogsaa med Hensyn til Taxterne at prøve sig frem, saa at der ikke nogenfinde skeer større Nedsettelse af Taxterne, end der svarer til den tiltagende Fregvænt, og saaledes at man ikke sætter Taxterne ned, naar der ikke derved fremkommer et større Udbytte. Det er ikke og har ingenlunde været Hensigten i Sjælland at ville have Sjælland begunstiget paa Statens Beføstning; det er paa ingen mulig Maade Tilfældet; men jeg har den fulde Overbeviisning, at det, naar Staten driver Banerne, vil blive ikke blot til Sjællands og Sydens, men netop til hele Statens Fordeel.

Krieger: Det ærede Medlem, som havde Ordet i dette Dieblif (Jessen), udtalte, da han næstsidste Gang havde Ordet, at hans Anskuelse vistnok ikke vilde faae nogenjomhelst Indflydelse paa Bestemmelsen af Jernbanetaxterne og Fartplanerne. Det maatte dog være mig tilladt i den Anledning at gjøre en Bemærkning. Det forekommer mig noget tvivlsomt, om det ærede Medlem virkelig vil kunne ind-

frie det Løfte, han der gav; thi hvorfor har han interesseret sig saameget for det Lovforslag, som nu har Udsigt til at blive vedtaget i dette Thing? Vil han, efterat have gjort det, og, naar han har den Anskuelse, som han gjentagende Gange har ytret, at betydelige Nedsettelse i Jernbanetaxterne ville kunne finde Sted med Fordeel for Udbyttet, senere kunne undgaae at bestrebe sig for at opnaae saadanne? Sidste Gang, da det ærede Medlem havde Ordet, sagde han rigtignok, at der ikke kunde være Tale om nogen betydelig Nedsettelse af Taxterne, men tidligere har han, hvis jeg ikke ganske har misforstaaet ham, bestemt udtalt, at han holdt sig forbisstet om, at der vilde kunne gjøres betydelige Nedsettelse i Betalingen uden Tab. Dette er netop hele Sagen, mine Herrer; deri er det, at vi, der stride imod det foreliggende Lovforslag, mene, at Faren ligger. — Jeg skal aldeles ikke forbyde mig i Betragtninger over Forholdet mellem Jhen, Sjælland og Sjælland. Enhver veed iøvrigt, at der slet ikke i sin Tid har været Tale om at „overgive“ de sjællandske Jernbaner til et Selskab i den Forstand, hvori der i Regjeringens Lovforslag var Tale om nu at overgive de syensjyenske Jernbaner til dette Selskab, thi Selskabet modtog jo ikke færdige, sjællandske Baner; det byggede dem for sine egne Penge. Det er den uhyre Forskjel, at Staten paa Grund af Forholdene har kunnet faae de sjællandske Baner uden i Virkeligheden at have opoffret andet for dem end Rentetabet af det Beløb, som den i nogle Aar maatte tilskyde, for at bringe et Udbytte af 4 pCt. af dem frem; indtil dette Forskud ved Jernbanernes stigende Indtægt kunde tilbagebetales, styrkede Staten ved sin Credit Foretagendet, men den har derimod ikke haft andet Pengetab derved end det Rentetab, som laae i, at den supplerede Indtægten til 4 pCt. saalænge det behøvedes; det hertil anvendte Beløb er siden betalt tilbage; men Forskuddet var jo, som bekendt, rentefrit. Derimod vide vi Alle, at Jernbanerne i Sjælland ikke skulde „overgives“ paa saadanne Bil-